

Č. 7414.

Honební právo. — Policejní právo trestní (Slovensko): Přestupku § 26 zák. čl. XX:1883 může se dopustiti lovec také tím, že sám sice neopustí vlastní svůj revír, že však nechá svého psa nadháněti zvěř z cizího revíru.

(Nález ze dne 11. září 1928 č. 24.616).

V ě c: Ondřej H. v L. a Karel D. v P. (adv. Dr. Em. Slabý z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o přestupek pytláctví.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozsudkem okresního úřadu ve Staré Lubovni z 29. května 1925 byli st-lé uznáni vinnými přestupkem § 26 zák. čl. XX:1883, jehož se dopustili tím, že dne 5. listopadu 1924 prováděli honitbu na pozemcích Gejzy S., nemajíce jeho dovolení, a byli odsouzeni k pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti k 5dennímu vězení. Tento rozsudek byl v postupu instančním nař. rozhodnutím potvrzen. — — —

O stížnosti uvážil nss toto:

Vycházeje ze skutkového zjištění, že st-lé pustili svoje psy u cizího revíru a nechali je dlouho honiti v tomto revíru a sami čekali na hranici na vyštvanou zvěř, shledal žal. úřad skutkovou podstatu přestupku § 26 zák. čl. XX:1883 v tom, že st-lé nechali svoje psy plašiti a honiti zvěř v cizím revíru. — Stížnost poukazuje na to, že st-lé stáli v kritické době na vlastním revíru a že podle § 16 cit. zák. je dovoleno použití při honbě psů jakékoli račy, a má za to, že nelze shledávati skutkovou podstatu přestupku přičítaného st-lům jedině v tom, že jejich psi honili na cizím revíru.

Je tedy na sporu otázka, zdali a pokud může býti lovec stíhán pro přestupek § 26 cit. hon. zák., jestliže sice sám nepřekročí vlastního revíru, jeho pes však honí zvěř v cizím revíru.

Je pravda, že v § 16 cit. hon. zák. je dovoleno vykonávati honitbu s použitím honících psů jakékoli račy. Z toho však nikterak neplyne, že lovec není nikdy trestně zodpovědný za to, že jeho pes honí v cizím revíru. Úkolem loveckých psů při honbě jest, aby zvěř vystavili, vyplašili, nadehnali, našli a po případě přinesli. Jsou-li lovečtí psi činní nazznačeným způsobem z rozkazu, po případě z vůle svého pána, konají činnost, která je částí lovecké činnosti jejich pána, neboť působí jen jako jeho lovecká pomůcka, jako nástroj jeho vůle, nesoucí se k vykonávání honitby. Jestliže pak se taková činnost loveckého psa děje na cizím revíru, může býti důvodem stíhání lovce, který k této činnosti psů používá, pro přestupek § 26 hon. zák., neboť vykonává honitbu pomocí těchto psů.

Posuzuje spor s tohoto právního hlediska, shledal nss stížnost bezdůvodnou.

Žal. úřad opřel v souhlase s I. a II. stolicí svůj závěr, že psi st-lů honili na cizím revíru z jejich vůle, o konkrétní skutečnosti, zejména o to, že honba trvala po dobu delší 40 minut a že st-lé nepodnikli nic, aby psy z cizího revíru odvolali. Tyto skutečnosti jsou nesporné, neboť jejich správnost nebyla ve správním řízení popřena. Že by závěr, který z nich vyvodil žal. úřad, byl logicky nesprávný, toho stížnost ani ne tvrdí.

Z toho, co bylo shora řečeno, plyne, že přestupku § 26 hon. zák. se dopustí i lovec, který — neopouštěje vlastního revíru — honí v cizím revíru pomocí loveckých psů. Nelze proto shledati nezákonnost v tom, že žal. úřad uznal st-lé trestně odpovědnými za to, že jejich psi honili v cizím revíru, ačkoli sami do tohoto revíru nevčkročili. Není ani vada řízení v tom, že ve správním řízení nebyl proveden svědecký a znalecký důkaz st-li navržený, neboť svědeckého důkazu se st-lé dovolávali na důkaz správnosti svého tvrzení, že v kritické době stáli na hranici, tedy na důkaz skutečnosti, kterou žal. úřad pokládá za správnou, znalecký důkaz pak nabízeli, aby prokázali, že na Slov. se loví jen s loveckými psy, kteří pronásledují zvěř i na třetí revír. Tato okolnost je však pro posouzení trestnosti jednání st-lů bez významu. Nelze proto shledati vadu řízení v tom, že úřad těchto důkazů neprovedl.

Č. 7415.

Občanství státní. — Domovské právo (Podk. Rus): * Cizinec, nabyvší státního občanství uherského dle § 48 zák. čl. L z r. 1879, nenabyl současně ipsa lege domovského práva v některé obci býv. státu uherského.

(Nález ze dne 13. září 1928 č. 24.528.)

V ě c: Pepi B. a Šalamoun B. v Mukačevě proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: K žádosti st-lů, aby jim město Mukačevo vydalo domovský list, usneslo se zastupitelstvo města Mukačeva dne 17. dubna 1924, že jim přiznává dom. právo v městě Mukačevu. — Z tohoto rozhodnutí odvolal se notářský úřad v Mukačevu k županskému úřadu tamže, uváděje, že st-lé i jejich matka se narodili v Mukačevu, kde stále bydlí, jejich otec Mojše B. se však narodil v obci T. a byl polským občanem. Poněvadž Mojše B. nebyl zapsán do soupisu poplatníků v r. 1875-1879, nenabyl na základě § 48 zák. čl. L:1879 uher. státního občanství.

Rozhodnutím županského úřadu v Mukačevu ze 16. května 1924 bylo usnesení měst. zastupitelstva v Mukačevě ze 17. dubna 1924 zrušeno, poněvadž otec st-lů se narodil v obci T. v Polsku, kam byl též příslušný, a poněvadž nebyl zapsán v Mukačevu v seznamu poplatníků, nemohl ve smyslu § 48 zák. čl. L:1879 nabýti uher. stát. občanství a tím též dom. práva v některé obci na zdejším území.